

Sygn. akt I C 212/21 upr

Dnia 27 sierpnia 2021r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Nowobilska

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2021r. w Nowym Sączu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) z siedzibą w Z. (Szwajcaria)

przeciwko M. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...) z siedzibą w Z. (Szwajcaria) na rzecz pozwanej M. W. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z:

1) odnotować wyrok,

2) kal. 7 dni.

Dnia 27 sierpnia 2021r.

Sędzia:

Sygn. akt I C 212/21 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27.08.2021 r.

Powód (...) z siedzibą w (...) (Szwajcaria), działając przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie wniesionym w dniu 03.02.2021 r. do tut. Sądu, domagał się zasądzenia od pozwanej M. W. kwoty 10.000,60 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 21.09.2019 r. do dnia zapłaty. Domagał się też zasądzenia kosztów procesu na jej rzecz (k. 2-3).

Swoje roszczenie wiązał z umową pożyczki refinansowanej, zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. w W., celem dokonania spłaty zadłużenia z tytułu umowy pożyczki nr (...) zawartej 16.07.2019 r. z (...) Sp. z o.o. w W.. Podał, że pozwana nie wywiązała się z nałożonego umową obowiązku, w związku z czym roszczenie stało się wymagalne. Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 19.12.2019 r., przedmiotowa wierzytelność przeszła na powoda. Dochodzona pozwem kwota 10.000,60 zł. stanowi niespłacony kapitał.

Pozwana M. W., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, w odpowiedzi na pozew z dnia 30.03.2021 r., wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, według norm przepisanych (k. 47-54).

W uzasadnieniu wskazała, że kwestionuje żądanie co do zasady, jak i co do wysokości, a przede wszystkim – legitymację czynną powoda. Podniosła zarzut nie zawarcia umowy pożyczki o numerze wskazanym w pozwie i na warunkach przedstawionych przez powoda. Przedstawione przez powoda dokumenty stanowią wydruki nie podpisane i nie zaakceptowane przez pozwaną. Ponadto, pozwana nie otrzymała kwoty pożyczki wynikającej z umowy pożyczki. Z twierdzeń powoda wynika, że pożyczka miała zostać udzielona na spłatę rzekomego innego zobowiązania, którego powód nie precyzuje, ani którego istnienia nie udowadnia. Nie wiadomo więc ile wynosiła rzekoma pierwotna umowa, która została zrefinansowana, czy pozwana zawarła taką umowę i czy otrzymała jakieś środki finansowe na jej podstawie. Nie wiadomo ile razy refinansowanie zostało dokonane i ile takich prowizji zostało nałożonych na konsumenta. Niezależnie od powyższego, pozwana wskazała na abuzywny charakter pożyczek refinansujących, wskazując że refinansowanie prowadzi do obejścia przepisów art. 36b i 36c o kredycie konsumenckim dotyczących limitów maksymalnych kosztów pozaodsetkowych w przypadku przedłużenia terminu spłaty lub zawarcia nowej umowy pożyczki. Niezależnie od powyższego, pozwana wskazała, że naliczone przez powoda koszty udzielenia pożyczki są świadczeniami znacznie zawyżonymi, a przez to sprzecznymi z zasadami współżycia społecznego i nienależnymi powodowi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wydruku Umowy (...) (niezawierającej podpisu pozwanej ani poprzednika powoda) zostało przewidzenie, że warunkiem udzielenia pożyczki było nie tylko złożenie wniosku, ale również - przed jej zawarciem - dokonanie rejestracji oraz utworzenie Profilu na S. Internetowej Pożyczkodawcy (§ 3 pkt 1f), § 4 pkt 1, § 5 pkt 1) Profilem (§ 1 pkt 16) było indywidualne konto internetowe pożyczkobiorcy, założone przez pożyczkobiorcę na stronie internetowej z chwilą prawidłowego wypełnienia i złożenia pierwszego wniosku o pożyczkę. Pożyczkobiorca był zobowiązany zapłacić z góry prowizję i odsetki określone w załączniku nr 1 do umowy. Po otrzymaniu od pożyczkobiorcy za pośrednictwem pośrednika prowizji i odsetek określonych w załączniku nr 1, pożyczkodawca miał dokonać spłaty zobowiązania wobec dotychczasowego pożyczkodawcy (§ 5 pkt 2). Zgodnie z § 5 pkt 4 dniem zawarcia umowy pożyczki, miał być dzień zaksięgowania przelewu na wskazanym przez pożyczkobiorcę rachunku bankowym dotychczasowego pożyczkodawcy będącego osobą trzecią, w stosunku do którego pożyczkobiorca ma zobowiązania.

W załączniku nr 1 wskazano, że kwota całkowitego limitu pożyczki wynosi 10.000,60 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty – 12.829,76 zł. RRSO miało wynosić 1971,77%. Jako datę udzielenia kwoty pożyczki wskazano 16.07.2019 r., natomiast termin spłaty pożyczki – 20.09.2019 r. okres pożyczki wynosił 30 dni.

Dowód: wydruk (blankiet) umowy pożyczki refinansowanej z załącznikami – k. 6 – 10.

W dniu 19.12.2019 r. została zawarta umowa zakupu wierzytelności pomiędzy (...) z siedzibą w Z., a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. W punkcie 3.1.2 umowy wskazano, że przejście na cesjonariusza praw z wierzytelności, miało nastąpić z dniem i pod warunkiem zapłaty ceny nabycia.

Zgodnie z załącznikiem do umowy cesji z dnia 19.12.2019 r., cesją miała być objęta wierzytelność z tytułu umowy nr (...) zawartej w dniu 21.08.2019 r. przez M. W..

Pismem z dnia 21.01.2020 r. (...) Sp. z o.o. oświadczyła, że (...) dokonała zapłaty ceny zakupu wierzytelności.

Pismem z dnia 20.01.2020 r. (...) zawiadomił pozwaną o cesji wierzytelności w stosunku do niej w kwocie 10.173,37 zł i wezwał ją do zapłaty kwoty 10.465,05 zł.

Pismem z dnia 26.10.2020 r. (...) Sp. z o.o. oświadczyła, że spółka otrzymała od (...) SP. z o.o. opisane w załączniku nr 1 kwoty tytułem całkowitej spłaty pożyczek zaciągniętych w P. przez pożyczkobiorców. W załączniku wskazano, że pierwotna pożyczka była zawarta 16.07.2019 r., a pożyczka refinansowa w dniu 21.08.2019 r. Kwota refinansowania została wskazana na 10.000,60 zł

Dowód: umowa zakupu wierzytelności – k. 16-19, załącznik do umowy cesji – k. 14, oświadczenie o zapłacie ceny – k. 23, zawiadomienie o cesji i wezwanie do zapłaty – k. 21, oświadczenie – k. 13, załącznik do oświadczenia z 26.10.2020 r.- k. 15

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie, strona powodowa, nie zdołała skutecznie wykazać, aby pomiędzy pozwaną, a poprzednikiem powoda doszło do zawarcia umowy pożyczki refinansowej i aby również doszło do jej wykonania, poprzez przekazanie środków pieniężnych na poczet spłaty pożyczki pierwotnej. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powodzie, albowiem to on jest obowiązany do wykazania okoliczności powodujących uwzględnienie powództwa. Zgodnie z treści art. 6 k.c. ciężar uwodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W myśl art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Powód na udowodnienie zawarcia umowy z pozwaną, przedłożył tylko wydruk refinansowej umowy pożyczki. Dokument ten nie zawiera podpisu pozwanej, ani poprzednika powoda. Co nie budzi wątpliwości, przepisy prawa dopuszczają możliwość zawarcia umowy pożyczki na odległość i do zawarcia umowy nie jest konieczna forma pisemna, wola zawarcia umowy mogła być bowiem przez pozwaną również wyrażona w inny sposób. Niemniej jednak, powód powinien ten fakt wykazać - udowodnić, że pozwana wyraziła wolę związania umową pożyczki refinansowej, czego nie uczynił.

Z treści wydruku umowy wynikało, że warunkiem zawarcia umowy było złożenie wniosku o pożyczkę na stronie internetowej za pośrednictwem profilu klienta. Powód nie udowodnił, by pozwana taki profil założyła, ani nie przedłożył też rzekomo złożonego przez nią wniosku o pożyczkę. W umowie nie wskazano którą konkretnie umowę pożyczkodawca miał refinansować. Nie przedłożono również umowy pierwotnej, przez co nie można było zweryfikować kiedy została zawarta, na jakich warunkach i czy pożyczka refinansująca faktycznie się do niej odnosi. Okoliczności te miały znaczenie szczególnie mając na uwadze art. 36 c ustawy z dnia 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2019.1083 t.j. z dnia 2019.06.12). Następnie wskazać należy, że powód nie przedłożył również potwierdzenia zapłaty przez pozwaną prowizji. W § 5 umowy pożyczki refinansowej wskazano natomiast, że umowa pożyczki może zostać zawarta pod warunkiem wcześniejszej zapłaty przez pozwaną prowizji. Wątpliwości Sądu – szczególnie w kontekście tego, że pozwana przeczyła, by umowę taką zawierała - budzi również fakt, że pozwana miałaby zawrzeć umowę pożyczki refinansowej – która miała być spłacona w terminie 30 dni i której koszt wyniósł 2.829,16 zł. Gdyby bowiem pozwana dysponowała taką kwotą (którą zgodnie z warunkami umowy refinansowej miała wpłacić na rzecz pożyczkodawcy przed spłatą przez niego pożyczki pierwotnej), to oczywistym jest że lepiej byłoby kwotę tą wpłacić na rzecz zobowiązania pierwotnego, a nie powiększać swojego zadłużenia o tak wysoką prowizję, mając świadomość, że pożyczka refinansowa będzie musiała być spłacona w terminie 30 dni w całości (czyli 10.000,60 zł), a nie chociażby rozłożona na raty, co ewentualnie mogłoby odciążyć finansowo pozwaną i doprowadzić do możliwości spłaty przez nią zadłużenia w mniejszych ratach, w terminie późniejszym. Następnie wskazać też należało, że dniem zawarcia umowy miał być dzień zaksięgowania przelewu na wskazanym przez pożyczkobiorcę rachunku bankowym dotychczasowego pożyczkodawcy, będącego osobą trzecią w stosunku do którego pożyczkobiorca ma zobowiązanie. Dokumentu będącego potwierdzeniem przelewu wskazanej kwoty powód również nie przedłożył. Takiej funkcji w ocenie Sądu nie może spełnić kserokopia oświadczenia P. z k. 13 wraz z załącznikiem z k. 15, gdyż nie wynika z niego jaka była ewentualna data zaksięgowania przelewu na wskazany przez pożyczkobiorcę rachunek bankowy dotychczasowego pożyczkodawcy – która to data miała być przecież – stosownie do treści § 5.4 dniem zawarcia umowy pożyczki refinansowej. Samo oświadczenie opatrzone zostało natomiast datą 26.10.2020 r. Nie można też zweryfikować, czy załącznik nr 1 do umowy pożyczki refinansowej odnosi się do pożyczki pierwotnej, gdyż powód nie dołączył jej do pozwu, o czym wskazano powyżej.

Podsumowując, w ocenie Sądu, powód nie udowodnił, że pozwana złożyła wniosek o zawarcie pożyczki refinansowej oraz nie wykazał, by do zawarcia i wykonania tej umowy doszło. Z tych przyczyn powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

Sąd zgadza się również z pełnomocnikiem pozwanej, że wątpliwości budzi sama umowa przelewu wierzytelności, a co za tym idzie – legitymacja czynna powoda, mając szczególnie na względzie, że załącznik do umowy cesji stanowi zwykłą kserokopię, na której nie widnieje żaden podpis. Dokument ten nie został też poświadczony za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika powoda.

Mając powyższe na uwadze, brak było podstaw, by tak skonstruowane powództwo uwzględnić. W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku.

Z uwagi na wynik procesu, Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od powoda, na rzecz pozwanej kwotę 3.617 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą złożył się koszt opłaty od pełnomocnictwa (17 zł) oraz koszt wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika (ustalony na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Sędzia Grażyna Poręba

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować uzasadnienie, projekt sporządzony przez P. A. J. M.,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. kal. 14 dni.

N., dnia 16 września 2021r.

Sędzia Grażyna Poręba